

ЦАРЬ И РИБАРЬ.

(Народна приказка).

Имало едно врѣме единъ бѣденъ рибарь. Той отишълъ еднѣжъ за риба. Ходилъ рибарьтъ, газилъ изъ рѣката, хвърлялъ често-често мрѣжата, но нищо не уловилъ „Ще хвърля още два пѣти, па ще си вървя“ — казалъ си той. Въ това врѣме се връщалъ отъ разходка царьтъ съ слугитѣ си. Той се спрѣлъ при рибаря и му казалъ:

— Като си трѣгнешъ, рибарко, хвърли единъ пѣтъ и заради менъ; каквото уловишъ, донеси ми го въ палатитѣ — ще ти дамъ злато за него.

Рибарьтъ хвърлилъ още два пѣти, но пакъ нищо не можалъ да улови.

— Хайде пѣкъ сега за царювъ късметъ! — казалъ той и широко хвърлилъ мрѣжата. Почналъ да я вади. Вади и хубаво гледа, но. . . пакъ нищо: ни риба, ни ракъ.

Очистилъ си мрѣжата рибарьтъ отъ едно малко кокалче, хвърлилъ го на пѣсѣка и си отишълъ.

Царьтъ чакалъ до вечерьта, но рибарьтъ не дошълъ. На другия день пратилъ да го повикатъ. Рибарьтъ се явилъ:

— Хвърли ли вчера заради менъ?

— Хвърлихъ, царю честити, но нищо не се улови; нищичко нѣма и за менъ; дѣцата ми гладни лѣгнаха.

— Какъ нищо? Дърво, камъкъ не извади ли? За тѣхъ азъ щѣхъ злато да ти дамъ. Нали знаешъ — царска дума назадъ се не връща.